

คาถาพระปัจเจกโพธิ์โปรดสัตว์

ตั้ง “นะโม” ๓ จบ

พระคาถาบทนำว่าครั้งเดียว

พุทธะ มะอะอุ นะโมพุทฺธายะ

พระคาถาพระปัจเจกโพธิ์โปรดสัตว์ ว่าดังนี้

“วิระทยो विरेकोनायं विरेहिंगसा विरेथासी विरेथासा

วิरेอิตถียो พุทฺธสสะ มานีมามะ พุทฺธสสะ สวาโหม”

(อ่านว่า สะ-หฺวา-โหม)

พระคาถาของพระปัจเจกโพธิ์นี้ ท่านพระครูวิหารกิจจานุการ (หลวงพ่อปาน) สำนักวัดบางนมโค ต.บางนมโค อ.เสนา จ.พระนครศรีอยุธยา เป็นผู้ได้ไปเรียนมาจากครูผึ้ง เวลานั้น ครูผึ้ง อายุได้ ๕๕ ปี เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๒ ท่านเรียนมาแล้วได้ปฏิบัติเห็นผลมาก ถึงคนอื่น ๆ ที่ท่านให้เรียนต่อ นำเอาไปปฏิบัติตาม ก็ได้บังเกิดผลมาแล้วมากมาย ผู้ที่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระคาถานี้ ต้องเป็นผู้ที่ใส่บาตรแก่พระภิกษุสงฆ์อยู่เสมอเป็นนิจ แม้แต่ ๑ องค์ ขึ้นไปทุกๆ วันมิได้ขาด รักษาศีล ๕ หรือศีล ๘ หมั่นสวดมนต์และว่าพระคาถานี้ ๓-๕-๗-๘ จบ

เมื่อจะใส่บาตรให้ ระลึกถึงพระรัตนตรัยก่อนแล้วจึงจบขันข้าว และให้ว่าพระคาถานี้ ๓-๕-๗-๘ จบ เมื่อใส่บาตรเสร็จแล้ว ให้ระลึกถึงพระรัตนตรัย คือ พระพุทฺธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ และพระปัจเจกโพธิ์ ครูผึ้ง อาจารย์เนียร ตลอดจนถึง พระครูวิหารกิจจานุการ (หลวงพ่อปาน) วัดบางนมโค เป็นที่สุด ขอให้จงมาโปรดข้าพเจ้าด้วย (หมายถึงผู้ที่กำลังปฏิบัติอยู่) แล้วหาน้ำที่สะอาดมากรวดน้ำ เพื่ออุทิศส่วนบุญและกุศลไปถึง ปู่-ย่า-ตา-ยาย-บิดามารดา และญาติมิตรสหายที่ล่วงลับไปแล้ว ตลอดถึงผู้ที่มีพระคุณทั้งหลาย เวลาทำบูชาพระสวดมนต์แล้ว ว่าพระคาถานี้ ๓-๕-๗-๘ จบ และถ้าใครปฏิบัติดังนี้ทุกวันเป็นนิจจะมีลาภและความสุข ความเจริญ เพราะท่านพระครูวิหารกิจจานุการ (หลวงพ่อปาน) วัดบางนมโค จะโปรดบุคคลทั่วไปทั้งหลายที่ยากจนขัดสน เพื่อให้พ้นทุกข์จากความอดอยาก

แต่ ท่านห้ามประพาศิตความชั่ว ต้องรักษาศีล ๒ ข้อ ที่สำคัญที่สุดให้ได้แน่นอนก่อน ปฏิบัติพระคาถานี้ คือ

๑. อทินนาทาน เว้นจากการลักทรัพย์หรือหยิบฉวยสิ่งของที่เจ้าของเขา ไม่อนุญาตมาเป็นสมบัติของตน

๒. เว้นจากการดื่มเสพสุรายาเมาทุกชนิด กับห้ามใช้ในทางมิถนาศีลทุกชนิด และการพนันต่างๆ ด้วย

ถ้าผู้ใดรักษาศีล ๕ ได้ทั้งหมดก็ยิ่งดี ผู้ใดประพาศิตได้ดังนี้แล้ว จงปฏิบัติตามพระคาถาของพระปัจเจกโพธิ์ จะเห็นคุณในไม่ช้าเพียงเวลา ๖ เดือนก็ทราบได้ ถ้าใครทำนานๆ ได้หลายปี ก็จะมีความสุขยิ่งขึ้น ไปทั้งชาตินี้และชาติหน้า ใครได้ปฏิบัติตามจงกระทำใจของตนให้ผ่องแผ้ว ระลึกถึงพระรัตนตรัย และพระปัจเจกโพธิ์ให้เที่ยงแท้ (อย่าได้ระแวงหรือสงสัย) และให้สังเกตดูให้ละเอียดต่อไปนี้ คือให้ดวงข้าวสารที่เคยรับประทานเดือนหนึ่งหมดเปลืองเท่าไร ปฏิบัติพระคาถาพระปัจเจกโพธิ์ ถึงเดือนหนึ่ง จะเหลือข้าวสารเท่าไร ปฏิบัติติดต่อกันทุก ๆ เดือนไป ข้าวสารจะหมดหรือลดน้อยลงเท่าไร ข้าวหุงสุกแล้วเหลือไว้มือหลัง และมือต่อ ๆ ไปจะไม่บูด และผู้ที่ตกข้าวเปลือก เมื่อจะขนเข้ายุ้งหรือพ้อม ดวงถึงแรกให้ว่า พระคาถานี้ ๓-๕-๓-๕ จบ ดวงถึงสุดท้ายให้ว่าพระคาถานี้อีก ๓-๕-๓-๕ จบ เช่นเดียวกัน

แล้วให้จดไว้ว่ามีอยู่ที่เกวียน กี่บั้น กี่ถัง ครั้นเมื่อจะขนออกจาก ยุ้งหรือพ้อม เพื่อการค้าขายหรือใช้เอง ดวงถึงแรกให้ว่าพระคาถานี้ก่อน ๓-๕-๓-๕ จบ ดวงถึง เมื่อจะเลิกก็ให้ว่า พระคาถานี้อีก ๓-๕-๓-๕ จบเหมือนกัน แล้วให้จดไว้ว่ามีที่เกวียนกี่บั้นกี่ถัง ให้สังเกตว่าข้าวเปลือกจะดวงได้มากออกไปที่เกวียนกี่บั้นกี่ถัง ก็คงจะรู้สรรพคุณของพระคาถานี้ได้ผู้ที่ทำนาเมื่อจะหว่านข้าวเปลือกนาอันไหน พันธุ์ข้าวเปลือกที่จะหว่านกำแรกก็ให้ว่าพระคาถานี้ ๓-๕-๓-๕ จบ ก่อน เมื่อหว่านข้าวหมดแล้วก็ให้ว่าพระคาถานี้อีก ๓-๕-๓-๕ จบ ข้าวจะงอกงาม แผลงและสัตว์ที่เป็นอันตรายกับต้นข้าวจะไม่รบกวนต้นข้าวเลย ผู้ที่ทำการค้าขาย เวลาจะซื้อหรือเวลาจะขายก็ให้ว่าพระคาถานี้ ๓-๕-๓-๕ จบ ค้าขายจะมีกำไร ทรัพย์สินก็จะงอกงามผิตปกติ ผู้ที่ทำการราชการหรือทำงานรับจ้าง ทำนา ทำสวน ค้าขาย หรือเป็นแม่ครัวหุงข้าว ต้มแกงเป็นต้น เมื่อจะทำ ให้ว่า

พระคาถานี้ก่อน ๓-๕-๗-๘ จบ ผู้ใดทำได้เรียบร้อยดังกล่าวมาแล้วนี้ และปฏิบัติภารกิจข้างต้นอย่าให้ขาดได้ จะเห็นคุณและมีลาภมาก มีของสิ่งอะไรอยู่ ใช้ไม่คอยหมดเปลืองเหมือนเช่นเคย มีแต่จะงอกงามเจริญยิ่งขึ้นไป จะทำนา ทำสวน รดน้ำพรวนดิน เพาะปลูก หรือซื้อขายสิ่งใดๆ ให้บูชาพระคาถานี้ก่อนทุกๆ ๓-๕-๗-๘ จบแรก และทุกๆ ๓-๕-๗-๘ จบหลัง หรือถ้าจะถามพระคาถานี้เป็นการเสี่ยงทายก็ได้ การถามควรถามครั้งละ ๑ อย่าง อย่าถามหลายๆ อย่างรวมกัน จะไม่เกิดผล ถ้าถามครั้งละอย่างจะได้ผลดี คือผู้ใดจะคิดทำอะไรดีไม่ดี ก็ให้บูชาพระคาถานี้ด้วยดอกไม้ ธูป เทียน แล้วหักไม้ วัลให้ยาวเสมอกีบของตนพอดี และว่าพระคาถานี้ แล้วจงอธิษฐานว่าสิ่งที่ตนนึกคิดอยู่ในเวลานี้ ถ้าจะทำได้เป็นผลสำเร็จดังงามแล้ว ขอให้ไม้วัลยาวออกไปกว่ากีบ ถ้าจะไม่เกิดผล ไม่ดีไม่งาม ขอให้ไม้สั้นเข้ามาไม่ถึงกีบ ได้มีผู้ปฏิบัติเห็นผลจริงแล้วมากมาย

ฉะนั้นจึงพิมพ์แจกในงานนี้เพื่อให้เป็นสาธารณประโยชน์ทั่วไป ถ้าใครทำเห็นผลพิสดารอย่างไรก็ขอให้ บอกเล่ากันต่อๆ ไปด้วยเพื่อบุญกุศล ในคราวเรือนหนึ่งควรเล่าบ่นพระคาถานี้ให้ได้ทุกๆ คนในคราวเรือนนั้น แล้วผลัดกันใส่บาตร ถ้าหากว่าใส่บาตรไม่ทัน จบเอาไว้แล้วนำเอาไปถวายพระเจ้าหรือเพลกก็ได้ หรือจบแล้วฝากคนอื่นใส่แทนก็ได้ แต่ระวังอย่าให้ขาดหรือเว้นได้จนวันเดียว ลาภที่เกิดแล้วแต่หนหลังจะได้ไม่ถดถอยไป ถ้าท่านผู้ใดนำเอาพระคาถาหรือหนังสือนี้ไปเรียไร หรือซื้อขายแลกเปลี่ยน จะทำพระคาถานี้ไม่สำเร็จไม่เกิดผล เพราะท่านเจ้าของไม่พึงปรารถนาในเชิงนี้ ท่านยินดีให้เป็นธรรมทานจริงๆ

ฉะนั้นถ้าผู้ใดต้องการอยากได้ก็ขอให้ลอกคัดเอาไปเป็นทาน อย่าได้คิดผลประโยชน์ต่อผู้ที่คัดลอกเป็นอันขาด หรือท่านผู้ใดสนใจต้องการหนังสือพระคาถานี้ ให้ขอไปยังข้าพเจ้า ยินดีให้ท่านเสมอ ไม่ยอมให้เมื่อฝากคนอื่นขอแทน ผู้ใดจะปฏิบัติพระคาถานี้เพื่อความสุขความเจริญต่อไปภายภาคหน้า ตลอดบุตร หลาน เหลน ให้วงศ์ตระกูลของท่านแล้ว โปรดทราบไว้เพื่อความสุขอันยืนยาวนานเทอญ.

อธิบายเพิ่มเติม

คำว่า “๓-๕-๗-๙ จบ” หมายความว่า ผู้ใดยินดีปฏิบัติพระคาถาก็จบก็ได้ เช่น จะว่า ๓ จบ ๕ จบ ๗ จบ ๙ จบ เป็นต้น แต่การว่าต้องว่าเสมอกันไป จะว่าน้อยๆ มากๆ สลับกันไปไม่ได้ จะไม่เกิดผลเลย แต่พยายามว่าจบที่น้อยไปหามากได้เป็นดี ทำให้เห็นผลเป็นระยะแล้ว จึงค่อยกระเถิบมากขึ้นเป็นลำดับ

หลักการปฏิบัติ

ในการที่ข้าพเจ้าพิมพ์หนังสือ คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้เรียนมาจากหลวงพ่อปาน วัดบางนมโค อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และได้แจกเป็นธรรมทานไปแล้วหลายครั้ง มีท่านที่รับหนังสือนั้นส่วนมากสงสัยในการปฏิบัติเพื่อผลเบื้องสูง คือถึงความมั่งคั่งสมบูรณ์ อย่างนายห้างประยงค์ ตั้งตรงจิตร เจ้าของห้างขายยาตราใบโพธิ์ ทำเตียน พระนคร มีหลายสิบท่านที่เขียนหนังสือมาถามบ้าง มาถามด้วยตนเองบ้าง เพื่อปลื้มความสงสัยของท่านที่สงสัย และเพื่อประโยชน์แก่ท่านที่รับหนังสือรุ่นต่อไป ขอนำเอาปฏิบัติของท่านนายห้างประยงค์มาเล่าให้ฟัง ตามที่ได้สอบสวนมาจากปากคำของท่านนายห้างเอง เพื่อผลแก่ท่านที่ประสงค์ผลอย่างนั้น พร้อมทั้งแนะนำแบบแผนปฏิบัติเพื่อผลอย่างนั้นเพื่อผลในปรโลกด้วย

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๒ ข้าพเจ้าได้พบท่านนายห้างที่วัดบางนมโค ได้เรียนถามถึงแนวปฏิบัติของท่าน ซึ่งท่านเป็นผู้ที่ได้รับผลจากคาถานี้เป็นคนแรก และหาคนที่ได้ผลเสมอเหมือนได้ยากถามท่านว่าปฏิบัติอย่างไร จึงได้ผลอย่างนั้น ท่านได้กรุณาเล่าให้ฟังว่า ท่านปฏิบัติเป็นสองแนวคือ

๑. ท่านสวดมนต์เป็นประจำแบบไม่เคยขาดทั้งตอนเช้าและก่อนนอน

๒. ท่านเจริญภาวนาเป็นสมาธิทุกวันคืนคือท่านยึดหลักตามแบบสมถภาวนาอย่างเคร่งครัด

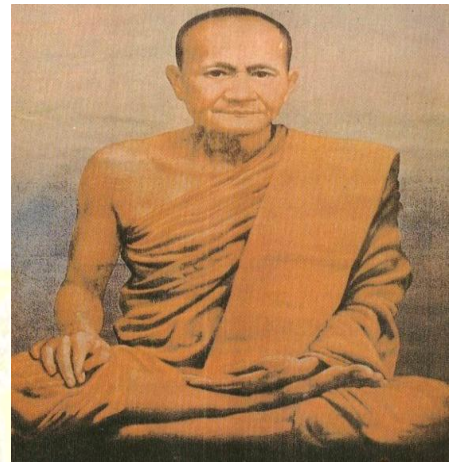
ทั้งนี้เนื่องจากท่านได้รับคำแนะนำจากหลวงพ่อปานไปอย่างนั้นท่านบอกว่า หลวงพ่อนำท่านว่า ถ้าสวดมนต์และใส่บาตรประจำนั้น เป็นการปฏิบัติอย่างเพลา หรือมีผลเพียงไม่ชัดชองเมื่อมีความจำเป็น จะเอาความร่ำรวยนั้นยังไม่ได้สมบูรณ์ เพราะการปฏิบัติอย่างนั้นเป็น

การปฏิบัติที่จิตยังประกอบด้วยนิวรณ์ จิตยังเป็นทาสของอารมณ์อยู่มาก ฉะนั้นผลที่พึงจะได้รับในชาตินี้จึงมีผลยังไม่ไพบูรณ์ และผลในชาติหน้าก็เป็นผลของท่าน ที่ใส่บาตรและอาศัยการบริกรรมเล็กน้อย ยังเป็นผลที่มีกำลังอ่อนมาก เป็น อนิตยผล คือเป็นผลที่มีกำลังต่ำ เอาแน่นอนยังไม่ได้ ท่านว่าหลวงพ่อบอกว่า หากหวังความไพบูรณ์จริงๆ ควรเจริญตามแบบสมถภาวนา จนสามารถระงับนิวรณ์ได้แล้ว จัดเป็นฌานนั้นแหละ ผลจะไพบูรณ์มากจนคิดไม่ถึง เพราะจิตที่จะมีสมาธิถึงฌานได้ ต้องเป็นจิตที่มีความเคารพในศีล คือระมัดระวังศีลมิให้บกพร่องอยู่เสมอ ประกอบด้วยการถวายทาน (ใส่บาตรเป็นนิจ) จัดว่าเป็นสังฆทานอยู่ทุกวัน มิได้ขาด และจิตก็ปล่อยใสปราศจากนิวรณ์ที่จะทำให้เศร้าหมอง

เมื่อมีศีลบริสุทธิ์ มีการสร้างทานบารมีเป็นนิจมิได้ขาด มีจิตตั้งมั่นในสมาธิอย่างนี้แล้วผลที่จะพึงได้นั้นก็เป็นผลที่กำหนดนับไม่ได้ หากว่าเมื่อจิตเป็นสมาธิแล้ว ได้มีโอกาสพิจารณาชั้น ๕ ว่าไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา คือมีอันที่จะต้องสลายไปในที่สุด จนจิตเป็นอุเบกขา คือไม่หวั่นไหวพรันพรึง เมื่อจะถึงกาลมรณะแล้วท่านว่าผลที่จะได้เพราะอาศัยความบริสุทธิ์ของจิต จะมีผลอย่างคาดคิดกำหนดไว้ไม่ได้เลยท่านบอกว่า เมื่อหลวงพ่อบอกว่าทำอย่างนั้นดี ท่านก็ทำ เพราะการทำอย่างนั้นไม่ต้องมีการลงทุน เพิ่มเติมจากเดิมเลย

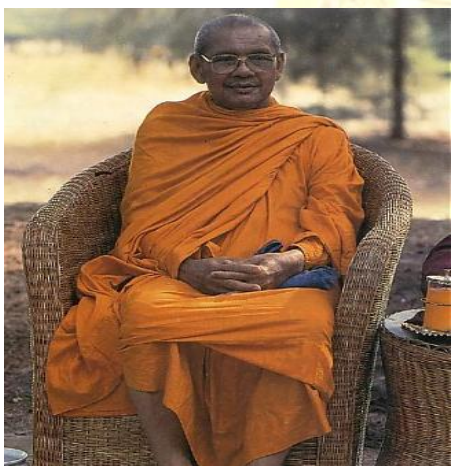
ทั้งนี้ท่านบอกว่าท่านใส่บาตรอยู่แล้วตามปกติ การเจริญสมาธิท่านว่าท่านไม่ได้หาเวลาพิเศษ ไปถ้าไปเขา หรือไปเข้าสำนักวิปัสสนาที่ไหน ท่านยึดห้องพระของท่านเป็นที่สมาทานศีลเจริญสมณะและวิปัสสนาท่านว่าเมื่อท่านเลิกจากการค้าในตอนเย็นแล้ว รับประทานอาหารเสร็จพักอ่อนเล็กน้อยพอให้อาหารย่อยแล้วท่านก็เข้าห้องพระบูชาตามแบบ เสร็จท่านก็สมาทานศีลเมื่อสมาทานศีลแล้วก็เริ่มภาวนา คือกำหนดลมหายใจเข้าออก ไปพร้อมๆ กันด้วยว่าคาถาซ้ำๆ ตามสบาย ท่านทำเป็นประจำไม่เคยขาดเมื่อตื่นนอนถ้าไม่สายเกินไป ก่อนไปร้านค้าท่านก็เจริญภาวนา เสียครู่หนึ่ง ท่านทำอย่างนี้ประจำ ไม่นานเลยท่านว่าประมาณเดือนเศษๆ พอนั่งเข้าที่ภาวนาก็เกิดมีความสว่างเกิดขึ้น เมื่อหลับตาภาวนานั้น คล้ายมีใครมา จูตตะเกียงไว้ข้างๆ มีแต่แสงแต่ไม่มีดวงโคม ในระยะแรกก็สว่างน้อยๆ และไม่นาน

แต่เมื่อหลายวันเข้าก็ชักมีแสงสว่างมากขึ้นและอยู่นานเข้าทุกวัน อารมณ์ใจก็แนบสนิทมี
 อารมณ์คงที่ไม่ไหลไปสู่อารมณ์อื่น คงภาวนาเรื่อยไปลมหายใจดูเหมือนจะน้อยลงไปทุกที แต่
 ความรู้สึกนั้นเป็นสุขที่สุด บางครั้งก็ปรากฏเป็นรูปพระพุทธรูปบ้าง พระสงฆ์บ้าง ให้เห็นเสมอ
 ท่านว่าระยะนี้แหละที่เป็นระยะที่ลาภเกิดขึ้นแปลกๆ และคาดไม่ถึง การค้าคิดว่าจะมีกำไรน้อยก็
 ได้มาก ยาที่ทำนับจำนวนไว้แน่นอน เมื่อเจ้าหน้าที่ขายครบ
 จำนวน และเงินก็ได้ครบแล้ว แต่ยา กลับไม่หมด การค้าขาย
 รายได้รูดหน้าไปในทางคืออย่างไม่เคยคาดคิดมาก่อน

ท่านเล่าให้ฟังถึงเรื่องเงินที่เบิกจากธนาคารว่า เมื่อเบิก
 จากธนาคารแล้วท่านยังไม่ยอมนับ ท่านเอาเข้าเซฟก่อน พอรุ่ง
 เช้าจึงเอาออกมานับ ท่านว่ามีเรื่องอัศจรรย์อย่างคาดไม่ถึง เงิน
 ที่รับจากธนาคารปีละหนึ่งหมื่นนั้น ทุกปีเกินหมื่นบาททุก
 ปี บางปีเกินถึงสามพันบาท เดิมคิดว่าทางธนาคารนับมาผิด แต่เมื่อสอบถามทางธนาคารก็ยืนยัน
 ว่านับไม่ผิด เป็นอย่างนี้ทุกครั้งจนเห็นเป็นปกติการค้าก็ไม่ได้โฆษณาอย่างเขา แต่การค้าก็
 หลังไหลไม่ขาดสาย จนมีโอกาสทำบุญได้ตามอารมณ์ เมื่อทำบุญหนักเข้าผลได้ก็เพิ่มหนักขึ้น

ในที่สุดตามที่ท่านให้สัมภาษณ์กับคณะอนุศาสนาจารย์กองทัพบก ท่านว่าท่านทำบุญ
 เฉพาะเงินที่ทำบุญไปแล้วประมาณ ๔๐ ล้าน (หากจำไม่ผิด) ได้ยืนยันว่าอย่างนั้น คิดแต่เงินที่ทำบุญ

เท่านั้นพวกเราที่หน้ามีดแล้วตามที่พูดนี้พูดตามคำบอกเล่า
 ของท่านนายห้างเอง หากท่านที่รับหนังสือนี้แล้ว ท่านคิดว่า
 ท่านประสงค์ผลอย่างนั้นบ้างแล้ว ก็จงทำอย่างนายห้างท่าน
 ผลในโลกนี้ก็จะบันดาลให้ท่านมีผลมีฐานะเป็นเศรษฐีอย่าง
 ท่านนายห้าง หากท่านคิดว่าเอาแต่พอได้ คือแก้ขัดพอมีกินไม่
 ขาดมือแล้ว ไม่หวังความร่ำรวยก็ปฏิบัติเพียงแต่สวดมนต์ใส่
 บาตร ขอให้ท่านเลือกเอาตามแต่ท่านจะเห็นสมควรแก่ตน

ท่านเอง มีหลายท่านที่บอกว่าอยากจะปฏิบัติแต่เกรงว่าจะรักษาศีลให้บริสุทธิ์ครบถ้วน ตลอดวัน
 ไม่ได้แล้ว ขอให้ทำอย่างนี้

ขั้นแรกขอให้กำหนดเอาเวลานอนเป็นเวลารักษา คือเมื่อเสร็จกิจอย่างอื่นแล้ว ก็ตั้งใจสมาทานศีลโดยตั้งใจว่า ตั้งแต่เวลานี้ไปจนกว่าจะตื่น เราจะรักษาศีลด้วยชีวิต จะไม่ยอมล่วงศีล ๕ แม้แต่ตัวใดตัวหนึ่งให้ขาดหรือเศร้าหมอง แล้วแผ่เมตตาไปในทิศทั้งปวง คิดในใจประกาศความเป็นมิตรแก่คน และสัตว์ทุกประเภท แล้วภาวนาพระคาถาไปตามที่จะภาวนาได้ เอาดีก่อนหลับ พร้อมด้วยกำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก เอาสัก ๕ จบแล้วก็เลิกนอนให้หลับไปทำอย่างนี้เรื่อยๆ ไปต่อไปเมื่อตั้งใจรักษาศีลและแผ่เมตตาก่อนนอนพอเป็นที่สบายใจแล้ว ก็เลื่อนมาเป็นเวลาที่ไม่ได้นอน ก็เอาเวลาใดเวลาหนึ่งที่เป็นเวลาว่าง ตั้งเวลาไว้วันละหนึ่งชั่วโมงเป็นอย่างมาก รักษาศีลให้บริสุทธิ์ และเจริญสมาธิไปด้วย ค่อยๆ ขยับเลื่อนไปที่ละน้อยๆ อาศัยความค่อยๆ ทำค่อยๆ ฝึกชนิดไม่หักโหมอย่างนี้ จิตท่านจะค่อยชินต่อการแผ่เมตตาจนไม่รู้สึกขัดต่ออารมณ์การคิดที่จะรักษาศีลก็จะเคยชิน ในที่สุดจะรักษาทั้งวันก็ไม่มีอะไรลำบากใจ เมื่อศีลเกิดความชินต่อไป จนไม่ต้องระวังแล้ว สมาธิก็จะแนบสนิทใจจนเป็นฌาน คืออารมณ์เยือกเย็น ภาวนาจนมีเวลานานๆ ได้ ไม่รำคาญในเสียงที่สอดแทรกเข้ามารบกวน คงภาวนาได้นานๆขนาด ๑๐ ถึง ๒๐ นาที โดยจิตไม่ทิ้งอารมณ์ อย่างนี้เรียกว่าได้ฌานสมาบัติต้น ผลที่ท่านประสงค์ก็จะประสบพบกันถึงตรงนี้ ผลของการเจริญจนถึงฌานอย่างนี้ มีผลในปัจจุบันมากมาย คือ

๑. ลากจะเกิดมากมายอย่างท่านนายห้างประยงค์

๒. ผลท่านเป็นเหตุให้เกิดความรักแก่ผู้ที่ได้รับ และเป็นผลในการตัดโลกกิเลส

๓. ผลของศีลทำให้เป็นคนน่ารัก และเป็นที่เคารพนับถือ

๔. ฌานทำให้อารมณ์ผ่องใสไม่ขุ่นมัว มีหน้าและใจแจ่มใสอยู่เสมอ และฌานนี้จะบันดาลให้ได้ทิพจักขุญาณ รู้เห็นภาพที่เป็นทิพย์ เช่น สวรรค์ นรก เป็นต้น สามารถเปลื้องความเคลือบแคลงสงสัยในคำสอนของพระพุทธเจ้าเสียได้ ตัดความเป็นมิจฉาทิฏฐิได้อย่างเด็ดขาด และเป็นกำลังของวิปัสสนาญาณ เป็นเหตุให้รู้แจ้งเห็นจริงได้ตามที่นักบุญทั้งหลายต้องการ

เป็นอันว่า พระคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้านี้ ย่อมให้ผลสองประการ คือ

๑. ให้ผลร่ำรวยในโลกนี้ และเป็นที่รักที่เคารพของคนทั่วไป

๒. ให้ผลในชาติต่อไปด้วยอำนาจทาน ทำให้ร่ำรวย ศีลทำให้รูปสวยและอายุยืน ฆานทำให้ได้เกิดในพรหมโลก และเป็นปัจจัยแก่พระนิพพาน จักว่าเป็นพระคาถาที่ให้ผลเป็นพิเศษที่หาได้ยาก

อาการและอานิสงส์ของสมาธิ

ไม่ว่า ก็ได้พูดกันมาถึงเรื่องของสมาธิแล้ว ก็จะขอพูดต่อไปเสีย เพื่อความเข้าใจโดยย่อๆ ของสมาธิเพราะเมื่อเรียนพระคาถานี้มา ท่านอาจารย์หลวงพ่อบานสอนในระดับสมาธิ ท่านบอกให้เข้าใจว่า คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้านี้ เป็นความรู้ในลึทธิปฏิบัติในระดับฌานสมาบัติได้ดี คำว่าลึทธิปฏิบัติ แปลว่า การปฏิบัติดีของชาวบ้านเพราะคาถานี้นอกจากจะให้ผลเป็นฌานสมาบัติแล้วยังให้ผลในความมั่งคั่งสมบูรณ์ได้อีกด้วย เป็นผลทั้งในชาตินี้และชาติหน้า คือ ชาตินี้เป็นคนรวย ชาติหน้าก็เป็นปัจจัยใกล้มรรคผล คือให้ผลในสุคติมีสวรรค์และพรหมโลกเป็นที่ไป หากท่านผู้ใดสนใจเอาสมาบัติที่ได้ไปเป็นกำลังของวิปัสสนาญาณด้วยแล้ว ท่านอาจจะได้รับผลสูงอย่างคาดไม่ถึง

นอกจากผลในสมาธิเป็นสมาบัติ อาจผดุงผลทางลาภให้เกิดกลายเป็นคนร่ำรวยแล้ว สมาธิยังให้ผลในทิพจักขุญาณอีกด้วย เป็นการช่วยส่งเสริมศรัทธาในการสร้างความดีให้สูงยิ่งขึ้นไป แต่ทว่าหนังสือนี้ตั้งใจจะเขียนแต่เพียงโดยย่อ หากข้อความที่เขียนไว้นี้ย่อเกินไป ท่านเข้าใจไม่ละเอียดพอแล้ว ท่านประสงค์จะรู้ต่อไปให้ละเอียด ก็ขอให้ร่อนหนังสือคู่มือสมณธรรม ซึ่งอาตมาจะพิมพ์ต่อจากเล่มนี้ หนังสือเล่มนี้ได้เขียนข้อความปฏิบัติ มีแบบปฏิบัติตั้งแต่ ปฏิบัติสมาธิญาณ อภิญญา ๖ วิชชา ๓ ไว้พอที่จะเข้าใจได้พอควร

สมาธิ

คำว่า “สมาธิ” แปลว่า ตั้งใจมั่น คือมีอารมณ์ตั้งมั่นอยู่ในอารมณ์ อย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะ ท่านจัดไว้เป็น ๓ อย่าง คือ ๑. ขณิกสมาธิ ๒. อุปจารสมาธิ ๓. อัปณาสมาธิ

ขณิกสมาธิ ได้แก่สมาธิเล็กน้อย คือเมื่อขณะที่กำลังภาวนาคาถาอยู่นั้น อารมณ์สนใจเฉพาะแต่ในคาถาภาวนา มีอารมณ์โลภหรือรักในเพศ ไม่มีอารมณ์โกรธคั่งแค้น ไม่มีความคิด

อย่างอื่นนอกจากบทภาวนา ไม่ว่งเหงาหาวนอน ไม่เกิดความล่งเลงสยในผลปฏิบัติ มีจิตสงัดจากอารมณ์ภายนอกตามที่กล่าวมาแล้วแต่ก็ทรงอารมณ์นั้นอยู่ไม่นาน ทรงได้สักประเดี้ยวเดียว อารมณ์ตามที่กล่าวมาแล้วก็เข้ามาบกรวน เมื่อรู้ตัวก็ตั้งต้นใหม่ อย่างนี้ท่านเรียกว่า “ขณิกสมาธิ” เป็นสมาธิเล็กๆ น้อยๆ ไม่มาก ทรงอยู่ได้ไม่นานอนิสงส์ในปัจจุบัน ทำให้เป็นคนพอมีความยับยั้งความรู้สึกที่เป็นโทษ พอดใจไว้ได้บ้างในบางขณะ ส่วนในพระคาถาให้ผล พอมีทางได้แก่นจนเมื่อถึงคราวจำเป็น เรียกว่า พอดะเกียกตะกายเอาตัวรอดได้เมื่อถึงคราวจำเป็น ในสัมปรายภพ ท่านว่า สมาธิขนาดนี้ให้เพียงเกิดในชั้นกามาวจรสองชั้น คือ ชั้นจาตุมหาราช กับ ชั้นดาวดึงส์ ชั้นใดชั้นหนึ่ง

อุปจารสมาธิ เป็นสมาธิที่ใกล้จะเข้าระดับฌาน มีอารมณ์ตั้งมั่นอยู่ได้นานเกินกว่าสมาธิก่อน มีลมหายใจค่อยละเอียดลง คือมีอาการหายใจเบามาก มีความชุ่มชื้นในใจอย่างที่จะกล่าวได้ยาก มีความอึมเิบชุ่มชื้นเบิกบานมีอารมณ์สมาธิตั้งอยู่ได้นานพอสมควร มีการเห็นภาพแปลกๆ มีแสงสว่างปรากฏ มีอารมณ์เอือกเย็นข้อที่ควรสนใจถึงระดับนี้ก็คือ อย่ามัวหลงใหลในภาพที่เห็น เมื่อเห็นแล้วปล่อยเลยไป ตั้งใจรักษาอารมณ์สมาธิไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะรักษาได้ หากไปหลงภาพและแสงสีแล้ว ต่อไปอารมณ์จะฟุ้งซ่าน สมาธิจะเสื่อมจะไม่ถึงดี สมาธิระดับนี้มีอนิสงส์ในปัจจุบัน คือมีจิตอึมเิบเบิกบาน หน้าตาชุ่มชื้นตลอดวัน มีความอดกลั้นต่ออารมณ์ที่เข้ามายั่วเข้าได้ดีมาก มีเมตตาปราณีเกิดขึ้นแก่ใจอย่างคาดไม่ถึง รักศีลมากกว่าการห่วงใยอารมณ์ภายนอก เกิดลาภสักการะขนาดใหญ่เสมอๆ ผลงานจะเกิดแก่ผู้ปฏิบัติอย่างคาดไม่ถึงมาก่อน เมื่อละอรรถภาพแล้ว ท่านว่าอนิสงส์สมาธินี้ส่งผลให้เกิดชั้น ยามาสัมปณาสมาธิ เป็นสมาธิแนบแน่นเป็นอารมณ์ฌาน คือเมื่อขณะบริกรรม คือภาวนาอยู่นั้น มีอารมณ์ ๕ ของฌานครบถ้วน คือ

๑. นึกถึงบทภาวนา คือคาถาอยู่เสมอมิได้ขาด
๒. ใคร่ครวญตรวจสอบว่าคาถาที่ว่านี้ขาดตกบกพร่องหรือไม่ ลมหายใจเข้าออกนั้นก็กำหนดรู้ว่าหายใจเข้าหรือออก สั้นหรือยาวเมื่อหายใจเข้าออกนั้น
๓. มีความอึมเิบปราโมทย์ ไม่อึมไม่เบื่อในการเจริญภาวนา

๔. มีความสุขใจสุขกายอย่างปราณีต ซึ่งไม่เคยประสบมาก่อนในชีวิต

๕. รักษาอารมณ์ไว้ได้มีเวลานานๆ และสามารถตัดกังวลรำคาญจากเสียงภายนอกเสียได้

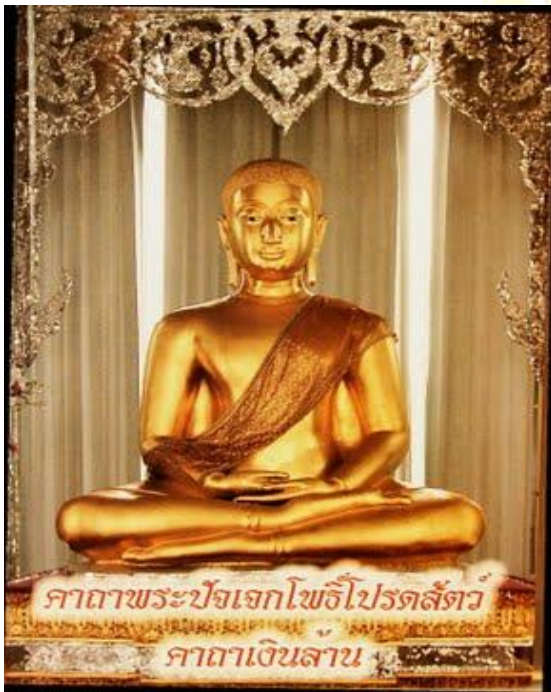
คือแม้จะมีเสียงรบกวนเพียงใดก็ไม่มี ความสนใจต่อเสียง ไม่รำคาญในเสียงรบกวนนั้น
 อย่างนี้ท่านเรียก **ปฐมสมบัติ** คือได้ปฐมฌานนั่นเองอารมณ์ฌานขนาดนี้ย่อมมีอานิสงส์ใน
 ปัจจุบัน คือมีผลเกิดจากเจริญภาวนาเป็นลาภใหญ่ และเขือกเย็นไม่มีโทษ ไม่มีความเดือดร้อน
 ท่านนายห้างประสงค์ตอนที่ท่านเริ่มรายนั้น ท่านว่าท่านถึงตรงนี้ ท่านก็เริ่มรายนอกจากรวยแล้ว
 ยังเป็นบุคคลที่สังคมคนดีปรารถนา เพราะเป็นฝ่ายประชาสงเคราะห์ที่อยู่เสมอ ความสุขสดชื่น
 เกิดขึ้นอย่างบอกไม่ถูก เป็นที่เคารพบูชาของคนทุกชั้น ในปุโรชาตคือชาติต่อไป ท่านว่าฌานต้น
 นี้บันดาลให้ไปเกิดในพรหม ๓ ชั้น คือชั้นที่ ๑,๒,๓ ตามระดับฌานที่ได้หยาบละเอียดกว่ากัน
 ฌานที่ ๒ อันนี้ถ้าเรียกเป็นสมาธิ ท่านเรียก อธิสมาธิเหมือนกัน แต่มีความละเอียดสุขุมกว่า
 ระดับต้นคือพอถึงฌานที่ ๒ ท่านว่าความละเอียดของอารมณ์มากกว่าระดับก่อน จนมีอาการ
 หยุดภาวนาไปเอง ไม่นึกไม่คิดอารมณ์ที่ภาวนาหรือลมหายใจอีก มีอาการเฉยต่ออารมณ์ที่เคยคิด
 นึกนั้น มีแต่ความปีติปราโมทย์อิมเอบเข้าแทนที่มีความสุขสงบ เกิดแต่วิเวก เป็นความสุขทาง
 กาย และใจที่หาอะไรเปรียบเทียบไม่ได้เลย มีอารมณ์แนบแน่นกว่าฌานที่หนึ่งมาก

อานิสงส์ในฌานนี้ เรื่องลาภเกิดขึ้นแบบนับไม่ได้ คือ ไม่ต้องคิดว่าจะหา ลาภชอบมาหา
 เอง คืออยู่เฉยๆ ก็มีคนแนะนำบอกให้เป็นลาภใหญ่เสมอ มีขันติธรรมประเสริฐมาก มีอารมณ์ชุ่ม
 ชื่น หน้าตาเบิกบานตลอดวันคืน มีเมตตาปราณีเป็นที่รักของชนทุกชั้น และสมณชีพราหมณ์ทั่วไป
 ตายไปแล้วท่านว่าคนที่ได้ฌานชั้นนี้ไปเกิดพรหม ๓ ชั้น คือ ชั้นที่ ๔,๕,๖ ตามความหยาบ
 ละเอียดของฌาน

ฌานที่ ๓ มีอาการแตกต่างจากฌานที่ ๒ คือ ตัดความปีติปราโมทย์เสียได้หมด คงมีแต่
 ความสุขปราณีตละเอียดอ่อน มีความเขือกเย็นเป็นสุข มีอารมณ์ตั้งมั่นมาก เพราะอารมณ์ไม่ซ่าน
 ออกทางกายอย่างฌานที่ ๒ มีแต่ความสุขปราณีต และอารมณ์เป็นหนึ่งแนบแน่นไม่เคลื่อนที่ มี
 สภาพคล้ายกับเสาช้างปักไว้อย่างมั่นคงนั่นเองอานิสงส์ปัจจุบัน เรื่องลาภไม่ต้องพูดกัน ดูท่าน
 นายห้างประสงค์ก็แล้วกัน เมื่อก่อนเจริญภาวนานี้ ท่านบอกว่าเดือนใดท่านมีกำไรถึง ๒๐๐ บาท
 ท่านว่าสองคนผิวเมียท่านดีใจจนนอนไม่หลับ พอถึงตรงนี้ วันนั้นหลวงพ่อบานเรียกไป ให้รับ

ออกเงินสร้างเขื่อนหน้าวัด ท่านว่าเท่าไรผมรับหมดครับ ผมไม่ท้อถอยแล้ว สุดแต่หลวงพ่จะ
บัญชา มา ก็หมื่นก็แสนผมไม่อัน

ท่านว่าท่านยังทำท่านยังมีมาก และมีอารมณ์ฟ่องใสเยือกเย็น หมัดกังวลต่อเรื่องได้เรื่อง
เสีย ไม่สนใจในรสอาหาร ปฏิบัติการกินแบบจระเข้ คือถือกินอิ่มเป็นประมาณ เป็นพระที่น่า

บูชาของคนทั่วไป ถึงแม้จะเป็นชาวบ้านก็มีอาการคล้ายพระ เมื่อละอัตรภาพแล้วท่านว่า ฌานชั้น
นี้ส่งผลให้ไปเกิดเป็นพรหม ๓ ชั้น คือ ชั้นที่ ๓, ๔, ๕
ตามความหยาบและละเอียดของอารมณ์ฌาน ฌานที่ ๔
ฌานนี้เป็นอันดับสำคัญที่สุดของรูปฌาน คือเป็นฌาน
ที่สร้างฤทธิ์กายและทางใจให้เกิดแก่ผู้ที่ได้ฌาน ฌาน
ชั้นนี้ตัดความสุขปราณีตเสียได้ มีอารมณ์เป็นหนึ่งและ
ความวางเฉย แยกกายกับจิตออกจากกันอย่างเด็ดขาด
คือไม่รับรู้เวทนาทางกายเลย เรื่องปวดเมื่อยไม่ยอม
รับรู้ อาการที่ถึงฌานนี้ที่จะกำหนดรู้ง่ายก็คือ ลม
หายใจไม่มี เมื่อปรากฏว่าลมหายใจไม่ปรากฏ และมี
อารมณ์เฉยต่อเวทนาใดๆ แล้ว จงรู้เถิดว่าตอนนี้ท่าน

จักจะเป็นคนเต็มโลก คือครบโลกียฌานแล้ว เรื่องนรกสวรรค์ หรือถ้าอยากรู้ไปเสียเดียวเดียว
ด้วยอำนาจมโนยทิธิและนอกจากนั้น ยังมีญาณเป็นเครื่องรู้ เช่น ทิพจักขุญาณ รู้อดีตรู้อนาคต รู้
นรกสวรรค์ รู้การเกิดของสัตว์ รู้ผลกรรมของสัตว์ รู้สุขทุกข์ในใจของสัตว์ ระลึกชาติได้ด้วย
อำนาจของฌาน ๔ นี้หากประสงค์มรรคผลนิพพานก็เอาฌานและญาณเป็นที่เลี้ยงช่วยวิจัยตาม
สายของวิปัสสนา ก็จะมีญาณเป็นเครื่องรู้แจ้งเห็นจริงได้ชัดเจนแจ่มใส จัดเป็นอานิสงส์ใน
ปัจจุบันที่แสวงหาได้ยากอย่างยิ่ง

เรื่องลาภนั้นไม่ต้องคำนึง เพราะจะท่วมล้นความต้องการ เมื่อละสังขารท่านว่าด้วยอำนาจ
ฌานที่ ๔ จะบันดาลให้ไปเกิดในพรหมชั้นที่ ๑๐ และ ๑๑ เป็นยอดของฌานโลกีย์ฝ่ายรูปฌาน
เป็นอันว่า การปฏิบัติคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า อันเป็นวิสัยที่จะช่วยชาวบ้านให้มั่งคั่งสมบูรณ์ใน

โภคทรัพย์นี้ หากท่านนักปฏิบัติมีความปรารถนาเพื่อความดีสูงสุดแล้ว และปฏิบัติตามแนวสมถภาวนา ก็จะมีผลตามที่กล่าวมาแล้วนั้น ขอยุติคำอธิบายในการปฏิบัติพระคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้าไว้เพียงเท่านี้

คัดลอกจาก “หนังสือคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า” ของพระครูวิหารกิจจานุการ (หลวงพ่อปาน สุทธาวงษ์) วัดบางนมโค อ.เสนา จ.พระนครศรีอยุธยา พิมพ์แจกในงานทอดกฐินและผ้าป่าสามัคคี พ.ศ. ๒๕๐๕ โดย..พระมหาวิระ ถาวโร (หลวงพ่อกฤษีสิงคำ) สมัยหลวงพ่ท่านอยู่ ณ วัดสะพาน อ.เมือง จ.ชัยนา

เรื่อง..คาถาวิระทะโย

ในปัจจุบันนี้ภาระทางด้านเศรษฐกิจย่ำแย่ ตามบริษัทห้างร้านต่างๆ ต่างคนต่างก็บ่นกันพรีมพรีมา ชาวบ้านหรือก็หนักใจ พุดกันตามความเป็นจริงแล้ว พระไม่ยอมให้ชาวบ้านเดือดร้อน ไม่ยอมให้ชาวบ้านจน ถ้าชาวบ้านจนเมื่อไหร่พระอดอยากเมื่อนั้น แล้วควรจะทำอย่างไรดีละ ในที่สุดพระจำเป็นจะต้องทำหน้าที่อย่างเดียวกันคือ นั่งแข่ง นอนแข่งให้ชาวบ้านรายนอนไปก็ว่าไปเรื่อยไป เวลานี้มีคำสั่งให้ทำอยู่ ๒ อย่างคือ ถ้าวางก็ให้ว่าคาถาบทนั้นบทนี้ไปด้วยเพื่อช่วยสงเคราะห์ชาวบ้านให้เขามีกินมีใช้ ยุให้ชาวบ้านเขารวย พระเราก็จะพลอยมีกินมีใช้ไปด้วยถ้าพระองค์ไหนแข่งให้ชาวบ้านเขาจนละชวย อดกินแน่ๆเมื่อพุดถึงเรื่องจนก็ทำให้นึกถึงคาถาวิระทะโย คาถาบทนี้มีความสำคัญมาก

พวกเราทุกคนควรจะทำให้ได้เป็นพื้นฐานไว้ก่อน คาถานี้ถ้าทำขึ้นน้อยๆ ถ้าเงินมันขาดมือมันจะชดใช้กันทัน ถ้าหากทำขึ้นเต็มอัตราเงินจะเหลือใช้ แต่ต้องทำเป็นสมาธินะ การทำสมาธินี้ไม่ต้องนั่งก็ได้ ถ้าวางตอนไหนก็นึกว่ามันเรื่อยไป ขายของอยู่ทำงานอยู่ พอว่างนึกที่ว่าไป เดินไปนึกขึ้นได้ก็ว่าไป คาถาวิระทะโยนี้ ถ้าใครมีความจำเป็นมากจริงๆ ถ้าทำถึงอุปลารสมาธิ ตอนนี่เงินไม่ขาดตัวแน่ ถ้ามีความจำเป็นมากจริงๆ มักจะหาได้ทัน ถ้าเข้าถึงปฐมฌาน ตอนนี่ละขังตัวไม่ใช่พอใช้นะ เหลือใช้เลย แต่ต้องทำได้ตั้งแต่ปฐมฌานขึ้นไปนะคาถานี้มีคนใช้ได้ผลมาเยอะแล้ว คนที่ใช้ได้ผลคนแรกสุดก็ นายห้างขายยาตราไบโพธิ์ ที่ว่าเป็นคนแรกเพราะอะไร เพราะตอนนั้น หลวงพ่อปาน ท่านไปเรียนมาจากครูผึ้ง ซึ่งอยู่จังหวัดนครศรีธรรมราช

เรียนมาแล้วก็มีนายห้างขายยาตราใบโพธิ์สนใจ จึงขอเรียนจากหลวงพ่อปาน และทำได้ผลเป็นครั้งแรก สำหรับประวัติของครูผึ้งสมัยนั้นแปลกดีมาก ครูผึ้งคนนี้มีคติว่าร้อยบาท ใครเขาจะแต่งงานไปบอกแก

แกให้หนึ่งร้อย งานโกนจุก หนึ่งร้อย บวชพระ หนึ่งร้อย แกมีคติแบบนี้ ใครไปบอกบุญแก แกขอทำบุญด้วยร้อยบาท อย่าลืมนะว่าสมัยนั้นเงินครึ่งสตางค์ หนึ่งสตางค์มีค่ามาก เงินร้อยบาทสมัยนั้นมันมากกว่าเงินเดือนของร้อยตรีอันดับหนึ่ง ถ้าใครมีเงินร้อยบาทละก็เริ่มรวยแล้ว แต่แกทำบุญครั้งละร้อยบาท ก็เป็นที่น่าแปลกใจเหมือนกันหลวงพ่อปาน ท่านไปพบเข้า คุยกันรู้เรื่อง แต่ว่าท่านพบของท่านอย่างไรก็ไม่ทราบนะ วันนั้นหลวงพ่อปานท่านจำวัดอยู่ ฉันทิ้งข้างนอก ตอนเย็นมีคนใส่เสื้อราชปะเด็น นุ่งผ้าม่วง สวมถุงเท้า ใส่รองเท้าแบบชั้นดีเลยถือไม้เลี่ยมเดินเข้ามาหาหลวงพ่อปานมาถึงก็ถามว่า “หลวงพ่อปานอยู่ไหม” ใ้เราก็บอกว่า “อยู่ แต่ว่ากำลังจำวัด” แกก็บอกว่า “อี จำวัดอย่างไร ก็สั่งให้ฉันมาพบ ไปตามฉันมาที่นี่” แล้วกัน หลวงพ่อปานท่านนอนอยู่กับเรา หาวว่าท่านไปตามมาได้ เราก็แปลกใจ แต่ก็บอกให้เกรออยู่ข้างนอกก่อน จะเข้าไปดูให้ พอเข้าไปก็เห็นหลวงพ่อปานเตรียมตัวจะออกมาแล้ว เลยถามท่าน “หลวงพ่อกับเขาบอกว่าหลวงพ่อกับเขาไปตามเขามาหรือ?” หลวงพ่อปานบอก “ฮือ แกไม่ต้องรู้หรอก” เอาอีกแล้ว ท่านบอกแกไม่ต้องรู้หรอก เป็นความลับ เออ...แปลกดี พอออกมาเจอกันแล้ว ท่านก็คุยถึงเรื่องประวัติ คุยไปคุยมา ครูผึ้งก็บอกว่า “คาถาบทนี้เป็นของพระธุดงค์ พระธุดงค์ท่านบอกว่าคาถาบทนี้เป็น คาถาของพระปัจเจกพุทธเจ้า” ท่านมาปักกลดอยู่หลังบ้าน ๗ วัน ฉันทิ้งเอาของไปถวายท่านทั้ง ๗ วัน” ตามปกติครูผึ้งท่านรักษาศีลอยู่แล้ว ก่อนที่พระธุดงค์จะไปท่านได้ให้คาถาบทนี้ และบอกว่า ตอนเช้าทุกวันควรใส่บาตรทุกวัน ก่อนจะใส่บาตรก็ให้ว่าคาถานี้ ๑ จบ

แล้ววิธีใส่บาตรมีอยู่ ๒ อย่าง ถ้าไม่มีพระจะมา ให้ใช้ข้าวสารตักแทนก็ได้ แต่ว่าเดี๋ยวนี้เราใช้สตางค์ใส่บาตรแทนก็ได้ (หมายถึงบาตรวิระทะโย) เงินนั้นให้ใช้เป็นค่าอาหารมากน้อยตามกำลัง ไม่จำเป็นต้องไปรบกวนพระมา ถ้าเห็นว่ามันมากพอสมควรก็เอาไปถวายพระ บอกท่านว่าเป็นค่าอาหาร แล้วท่านจะนำไปใช้เป็นค่าอาหาร หรือเอาไปใช้ก่อสร้างก็เป็นเรื่องของท่าน แต่เรามีเจตนาเป็นค่าอาหารก็แล้วกัน เท่านั้นที่พอแล้วท่านก็บอกอีกว่า ก่อนปลูกผัก ปลูกต้นไม้ หว่าน

ข้าว คำข้าว ก็ว่าคาถาบทนี้หนึ่งจบตามวิธีการของท่าน เวลาจะบูชาพระกลางคืนให้ว่า ๓ จบ หรือ ๕ จบ หรือ ๗ จบ หรือ ๙ จบก็ได้ นอกจากนั้นก็ควรจะเจริญเป็นสมาธิ แต่บูชาพระกับว่า ตอนใส่บาตรท่านบอกว่ามีสภาพเป็นเบียดต่อใส่ หมายความว่า ถ้าจะหมดตัวจริงๆ ก็จะหาได้ทันนั้นเคยโดนมาบ่อยๆ ในระยะต้นๆ โคนเองจึงรู้ แต่พอจวนตัวก็จะมีมาทุกครั้งไป ถ้าภาวนาให้จิตเป็นฌานจะมีผลมาก แล้วท่านก็เล่าความเป็นมาให้ฟังหลวงพ่อบานท่านถามว่า “เดิมทีเดียวท่านมีฐานะเป็นอย่างไร” ครูผึ้งบอกว่า “ผมอันดับหนึ่งครับ” พอท่านพูดอย่างนั้น เราหูผึ้งเลยคิดว่าท่านเป็นมหาเศรษฐีท่านบอกว่า “อันดับหนึ่งนะไม่ใช่เศรษฐี ฉันทันอันดับหนึ่งต่างหาก” คิดผิดถนัด ท่านบอกอีกว่า “กางเกงไม่ขาดผมไม่เคยนุ่งกับเขาเลย มันหาไม่ได้จริงๆ ครับ” กางเกงที่ดีที่สุดมันมีอยู่ตัวเดียว เก็บไว้ใช้เวลาไปทำบุญที่วัด กลับมาก็ต้องรีบเก็บ นอกจากนั้นกลีบมันแย่งกันขึ้นเลย รอยขาดแย่งกันโผล่ ท่านเล่าให้ฟังอีกเยอะ สนุก

ความจริงอายุของท่านตั้ง ๘๘ ปีแล้ว แต่ร่างกายยังแข็งแรงดีมาก ต่อมาเมื่อได้คาถาบทนี้มาแล้ว ด้วยความจนบีบบังคับ ท่านก็เริ่มทำสมาธิ ตอนเริ่มทำสมาธิ พอจิตเริ่มเข้าถึงอุปจารสมาธิ ซึ่งจะสังเกตได้ตามนี้ถ้าสภาพเดิมมันมีคอยู่ พอจิตเข้าถึงอุปจารสมาธิก็จะมีสภาพเกิดแสงสว่างขึ้นบ้าง หรือไม่อย่างนั้นก็จะปรากฏแสงสีขึ้น เห็นเป็นภาพหรือภาพอะไรก็ตามแวบๆ อันนี้แหละคืออุปจารสมาธินับตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมา เงินมันเริ่มขังตัว การหาเงินคล่องขึ้น บางทีถ้าต้องการอะไรที่มันเกินวิสัยที่จะหาได้ แต่วามันอยากได้ เพียงไม่กี่วันหรือ ๓-๔ วันจะต้องมีสตางค์พอหาซื้อของอย่างนั้นได้ และต่อมาเมื่อทำเป็นฌาน เงินก็เริ่มมากขึ้นท่านเล่าว่ามีวิธีปฏิบัติเพื่อเจริญสมาธิอีกอย่างหนึ่ง แต่ว่าห้ามพูดนะถ้ารู้ว่าเงินเกิน เวลาที่เราจะบูชาพระด้วยคาถาบทนี้ก็จบ เวลาที่จะเก็บสตางค์ให้ถือสตางค์ไว้ แล้วยื่นลงไปในที่สำหรับเก็บ มือมันกำสตางค์อยู่แล้ว ว่าคาถาบทนั้นจบ ว่าเสร็จแล้วปล่อยมือออก เป็นอันว่าใช้ได้ทีนี้เวลาที่ให้นำสตางค์ที่ใช้ ท่านให้หยิบสตางค์อันนั้น แต่ว่าห้ามนับเงิน แล้วว่าคาถาตามจำนวนที่เราบูชาพระถึงเอาเงินนั้นออกมา ถ้าเกินกว่าจำนวนที่เราต้องการ เวลาที่เราจะเก็บ เราก็อธิคาถาแบบนี้เหมือนกัน ถ้าทำแบบนี้ท่านบอกว่าเงินจะขาดที่นั่นไม่ได้เลย ถ้าบางครั้งปริมาณเงินที่เราเก็บไว้สมมุติว่าเป็นเงิน ๑,๐๐๐ บาท มันเป็นปี เราดึงมาทั้งปี (๑,๐๐๐บาท) แต่ปรากฏว่าเงินมันมีอีกห้ามนำไปพูดกับคนอื่น ถ้าพูดเงินจะหด ท่านห้ามอวด อันนี้ นายห้างประยงค์ เคยไปเล่าให้ฟัง

เหมือนกัน ท่านทำได้ผลตามนี้ ท่านบอกว่าท่านเบิกเงินมาจากธนาคารเดือนละหมื่น แต่รายนี้
 รับรองกลับถึงบ้านยังไม่ได้ใช้เงิน ต้องนำเข้าสู่เซฟก่อน ว่าคาถาบทนี้ตามแบบ เข้าคืนขึ้นมาก็ว่า
 ตามแบบอีก เงินทุกปีจะต้องกินเสมอ กินทุกปี หนึ่งร้อยบ้าง สองร้อยบ้าง กินอยู่ตลอดเวลา
 ลองคิดดูซิว่ามีธนาคารที่ไหนบ้างเขานับเงินกิน ท่านยืนยันว่าไม่มีธนาคารไหนเขานับเงินกิน
 หรอกแต่ที่ว่าตามปกติถ้าท่านทำแบบนี้จะต้องมีเงินกิน นายห้างประยงค์คนนี้ก็ทำเป็นฉาน
 เหมือนกัน เลยถามนายห้างประยงค์ว่าท่านทำอย่างไร ท่านบอกว่าหลังจากที่ได้คาถาบทนี้จาก
 หลวงพ่อปาน

ซึ่งตอนนั้นท่านเพิ่งกลับมาจากนครศรีธรรมราช หลวงพ่อปานไปแวะที่วัดสระเกศ คณะ
 ที่ ๑๑ ก็มีคนนำอาหารไปถวายท่าน เวลาท่านฉันข้าวท่านก็เล่าความเป็นมาของคาถาบทนี้ให้ฟัง
 คนทุกคนฟังแล้วไม่มีใครสนใจ มีแต่นายห้างประยงค์คนเดียวซึ่งตอนหลังมีความสนใจ พอ
 หลวงพ่อปานท่านว่าคาถาบทนี้ไปแกกัจจดตาม เมื่อฉันเสร็จ ให้พรเสร็จ ญาติโยมทั้งหลายก็ลา
 กลับ แต่นายห้างประยงค์สนใจคนเดียว ท่านก็เลยบอกว่า “เออ ดีแล้ว ใ้ลูกคนหัวปี” คำว่า ลูกหัวปี
 ก็หมายความว่า คาถาบทนี้มีคนสนใจเป็นคนแรกและก็คนเดียว ท่านบอกว่าให้เอาไปลองทำ
 แล้วท่านก็บอกรายละเอียดในการทำให้ฟัง แล้วก็สั่งว่า “ถ้าเอ็งทำสองปีไม่มีผล หลวงพ่อจะไม่
 สอนใครเลย” ตอนนั้นท่านให้นายห้างประยงค์ทดลองทำก่อน ที่ไหนได้ ผลปรากฏว่าพอครบ
 ๒ ปี นายห้างประยงค์ก็ไปที่วัด ไปเล่าให้ฟังบอกว่า “เมื่อก่อนนี้ครับ ก่อนที่ผมจะได้คาถาบทนี้
 ไป ถ้าเดือนไหนห้างผมขายของได้กำไรถึงสองร้อยบาท (สองร้อยบาทเป็นกำไรสุทธินะ) เดือน
 นั้นสองคนผัวเมียนอนไม่หลับ ดีใจ” ก็เลยถามท่านว่า “เวลานี้ล่ะ เป็นอย่างไรบ้าง” ท่านบอกว่า
 “แหม..หมื่นนึ่งยังเฉยๆ เลยครับ” ต่อมาหลวงพ่อปานท่านก็ให้นายห้างประยงค์ออกสตางค์
 สร้างวัดเขาสะพานาค นายห้างประยงค์ถามว่า “จะเอาเงินเท่าไรจึงจะพอครับ” ท่านบอก “ทำ
 ไปเรื่อยๆ มีเงินเป็นทุนสำรองไว้ประมาณ ๒ หมื่นบาท” หลวงพ่อปานสั่งว่า “ถ้าเอ็งจะเอาเงิน
 ไหนไปเป็นทุนสำรอง เอ็งเอาเงินนั้นมาให้พ่อก่อนนะ” แล้วนายห้างประยงค์ก็เอาเงินมาให้หลวง
 พ่อปาน แทนที่หลวงพ่อปานจะเอาไว้ ท่านก็เอาเงินจำนวนนี้มาเสกด้วยคาถาวิระทะ โยอีก ๗ คืบ
 และท่านก็สั่งให้เอาเงินนั้นกลับไปท่านสั่งว่า “ถ้าเวลาที่พ่อสั่งก็เอามาให้ เอ็งเอาเงินกองนี้ละ

ห้ามเอาของอื่น” เวลาที่ท่านสั่งให้เอาเงินมา เขาก็เอาเงินกองนั้นแหละมาให้ หยิบเข้าหยิบออก อยู่อย่างนั้น จนกระทั่งสร้างวัดเขาสะพานาคเสร็จเงินยังเหลือ ๒ หมื่นหมื่น..คนแบบนี้ช่วยจัด ที่ว่าช่วยเพราะอะไรรู้ไหม ก็ช่วยตรงที่ไม่รู้จักคำว่าจนไงละ เงินหมดไม่เป็นต่อมาราก็ขอย่งไปถามท่านว่า “มันเป็นอย่างไรร”

นายห้างประยงค์บอกว่า “หลวงพ่อบานท่านสั่งไว้ว่า ก่อนจะหยิบก็ต้องว่าคาถาบทนี้ เท่านั้นจบ เวลาเก็บก็ต้องว่าจำนวนเท่ากัน” ท่านทำตามหลวงพ่อบานสั่งหมด ตอนเช้าตื่นขึ้นมา ท่านจะต้องทำเป็นสมาธิก่อน แล้วถึงใส่บาตร ก่อนไปก็สวดมนต์ด้วยคาถาบทนี้ ยามว่างตอนนั่งรถไปทำงานท่านก็ว่าคาถาบทนี้ไป เมื่อจิตมันว่างมันก็เป็นฌาน พอตอนเย็นกลับบ้านอาบน้ำเสร็จรับประทานอาหารเสร็จ ทำสมาธิพักหนึ่งก่อน และก่อนจะนอนถ้าไม่ปวดเมื่อยท่านก็นั่งทำสมาธิ ถ้าปวดเมื่อยก็นอนว่าจนหลับไป นายห้างประยงค์บอกว่า ตั้งแต่จิตเริ่มเข้าถึงอุปจารสมาธิ จะเห็นพระพุทธรเจ้าบ้าง พระสงฆ์บ้าง นับตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมาเงินค้ำเรื่อยเลย

ก็มีวาระแรกที่เงินค้ำมากเกินไป สองคนหัวเมียเกือบทะเลาะกัน ต่างคนต่างหาว่าเอาเงินไปซุกไว้เมียบอกว่า “ทำไมคุณเอาเงินมาไว้แล้วไม่บอกฉัน” นายห้างประยงค์บอก “ฉันไม่เคยเก็บเงิน เธอเป็นคนเก็บ เธอเป็นคนเอามาไว้แล้วทำไมถึงไม่จำ” ไล่ไปไล่มา นึกถึงผลของคาถาบทนี้ได้ คิดว่าน่ากลัวจะเป็นผลของการทำคาถาบทนี้แน่ๆ เพราะหลวงพ่อบานท่านสั่งว่า ถ้าผลเกิดขึ้นมาแล้วอย่าโวยวาย ต่างคนต่างนึกขึ้นมาได้ก็เลยเจียบ จำไว้นะ ทุกคนที่ได้คาถาบทนี้ไปแล้ว ควรท่องคาถานี้ให้ชิน แล้วก็ทำสมาธิเหมือนๆ กับที่เราทำนี้แหละผลมันเท่ากัน ผลที่เราจะพึงได้รับก็คือ จิตเป็นสมาธิ และกีสตางค์จะขังตัว คือไม่ขาดมือ

คาถาเงินล้าน

ตั้งนะโม ๓ จบ

สัมปจิตจามิ

นาสังสิโม

พรหมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ประยัคคิ (คาถาปิดอุปสรรค)

พรหมา จะ มหาเทวา อะภิลากา ภาวันตุ เม (คาถาเงินแสน)

มหาปบุญโญ มหาลาโก ภาวันตุ เม (คาถาลาภไม่ขาดสาย)

मितพาหุหะติ (คาถาเงินล้าน)

พุทธระมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี

วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม (คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า)

สัมปะติจจามิ (คาถาเร่งลาภให้ได้เร็วขึ้น)

เพ็ง เพ็ง พา พา หา หา อุ อุ

(บูชา ๘ จบตัวคาถาต้องว่าทั้งหมด)

พระราชพรหมยาน (หลวงพ่อกุญชีลิ่งดำ)

วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี

คำอธิบาย

หลวงพ่อดีคาถาบทเหล่านี้โดยตรงจากองค์สมเด็จพระเจ้า ตั้งแต่ปี ๒๕๑๓ เป็นเวลา ๔ ปีจึงจะ
ได้ครบถ้วน ท่านบอกว่าคาถาที่ได้จากกรรมฐานเขาจะไม่บอกใคร เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ.
๒๕๒๓ เวลา ๒๓.๕๘ น. องค์สมเด็จพระเจ้า ได้อนุญาตให้ลูกหลาน และพุทธบริษัทใช้ได้เป็น
สาธารณะเพื่อช่วยบรรเทาภาวะเศรษฐกิจที่ย่ำแย่ อีกทั้งการก่อสร้างของวัดท่าซุงจะต้องเร่งรัดให้
เสร็จทันฉลองวัดในปี ๒๕๓๒ จึงจำเป็นที่จะต้องใช้คาถาเหล่านี้ช่วย เพื่อพุทธบริษัทและ
ลูกหลานของหลวงพ่อดีมีความคล่องตัวยิ่งขึ้นคาถา "นาสังสิโม" หลวงพ่อให้ท่องเพิ่มเติมเมื่อปี

๓๒ คาถา "เพ็ง เพ็ง พา พา หา หา ฤ ฤ" พระปัจเจกพุทธเจ้ามาบอกหลวงพ่อ เมื่อเดือน พฤศจิกายน ๒๕๓๓ เป็นภาษาโบราณ แต่เทียบกับภาษาไทยอ่านได้แบบนี้ เป็นคาถามหาลาภ มีผล ยิ่งใหญ่มาก

พระคำข้าว และ พระหางหมาก

หลวงพ่อดำ วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี

*** องค์สมเด็จฯ ที่มีในเนื้อหาข้างต้น หมายถึง พระพุทธเจ้า